

GŁOSA DO PRACY „MIECHOWICI NA ZIEMI PRZEMYSKIEJ ZA PANOWANIA WŁADYSŁAWA II JAGIEŁŁY”

W cytowanej mojej pracy, zamieszczonej w poprzednim tomie „F. H. C.” wskazałem, że na obszarze włości przeworskiej, a więc w granicach obu parafii bożogrobców (Przeworsk od 1394 r. i Urzejowice od r. 1411) Miechowici kierowali swój wysiłek duszpasterski w przeważającej mierze do środowisk z urodzenia katolickich, zarówno na szczeblu szlacheckim i mieszczańskim, jak i chłopskim. Pogląd ten podtrzymuję, gdyż obszar ten zasiedlili w owym czasie przede wszystkim Polacy, a w samym mieście także Niemcy. Jednak okazja do zapoznania się z ostatnimi wynikami badań polsko-ruskiego pogranicza etnicznego, prowadzonych przez Zdzisława Budzyńskiego¹, skłania mnie do pewnej korekty.

W pracy swej wspominałem, że w obrębie prepozytury przeworskiej Rusini mieszkali w Grzęsce i Rozborzu. Do tych miejscowości należy jeszcze dodać Mirocin. W Grzęsce i Mirocinie stały cerkwie. Natomiast w parafii wiejskiej fundacji Derśniaków ruskie skupiska znajdowały się obok polskich kmieci w Urzejowicach i Białobokach, gdzie też stały cerkwie. Skupiska te były liczebnie bardzo wątkie, przynajmniej w czasach nowożytnych. Ciekawe, że obecność w tej wiejskiej parafii mniejszości ruskiej, a nawet popostw, nie znalazła najmniejszego echa w tak bogatej spuściźnie dokumentowej I poł. XV w. Regulującej organizację tamtejszego duszpasterstwa Miechowitów.

Tadeusz M. Trajdos

---

¹ Z. Budzyński, *Zachodnia rubież polsko-ruskiej granicy etnicznej w końcu średniowiecza oraz w epoce nowożytnej*. W: *Początki sąsiedztwa, pogranicze polsko-rusko-słowackie w średniowieczu*, Rzeszów 1996 (wyd. 1997), s. 217, 219–220.